

СИНГАЙВСЬКА Г.В.

Київський національний університет імені Тараса Шевченка

АНТРОПОНІМІЧНІ МЕТАФОРИ В ГАЗЕТНО-ПУБЛІЦИСТИЧНОМУ ДИСКУРСІ (на матеріалі іспанських ЗМІ)

Стаття присвячена вивченню антропонімічної метафори у сучасному газетно-публіцистичному дискурсі. Антропонімічна метафора розглядається як ефективний засіб тексто- і смислопобудови, що виконує зображальну, оцінну, експресивну, комунікативну, номінативну, прагматичну функції у публіцистичних текстах. Визначаються види іспанської антропонімічної метафори.

Ключові слова: прецедентний атропонім, антропонімічна метафора, газетно-публіцистичний дискурс, смислопобудова, функція метафори.

Статья посвящена изучению антропонимической метафоры в современном газетно-публицистическом дискурсе. Антропонимическая метафора рассматривается как эффективное средство тексто- и смыслопостроения, выполняющее изобразительную, оценочную, экспрессивную, коммуникативную, номинативную, прагматическую функции в публицистических текстах. Определяются виды испанской антропонимической метафоры.

Ключевые слова: прецедентный атропоним, антропонимическая метафора, газетно-публицистический дискурс, смыслопостроение, функция метафоры.

The article regards anthropomastic metaphor in publicistic discourse, reveals its potential in creating text semantic structure, and defines the functions of the anthropomastic metaphor in publicistic discourse. Defines the types of Spanish anthropomastic metaphor.

Key words: pecedential anthroponym, anthropomastic metaphor, publicistic discourse, metaphor function, semantic structure.

Актуальність дослідження. Вивчення засобів масової комунікації є одним із актуальних наукових і науково-практичних напрямів вітчизняної та зарубіжної лінгвістики. Антропонімічні тропи, які є невід'ємним компонентом газетного стилю, до цього часу не були об'єктом спеціального різнобічного вивчення. Проте прецедентні імена як виражально-зображальні засоби, зокрема як одиниці інтертекстуальності публіцистичних текстів, привертають увагу дослідників, що спеціалізуються як на ономастиці так і на

лінгвістиці тексту. Індивідуальні антропоніми, як правило, є прецедентними: вони актуальні у когнітивному плані і часто відтворюються у межах лінгвокультурної спільноти [1].

Об'єктом розгляду даної статті є випадки мовного вживання антропонімів, пов'язані з утворенням у них вторинних значень у полі тексту і дискурсу.

Предметом вивчення є конкретні функції антропонімічних метафор як прецедентних імен у газетно-публіцистичному дискурсі.

Метою даної статті є дослідження потенціалу антропонімічної метафори і специфіки її функціонування у газетно-публіцистичному дискурсі.

Матеріалом дослідження слугували антропонімічні метафори, вилучені шляхом суцільної вибірки з газетних публікацій політичної, соціально-економічної, культурної, спортивної тематичної спрямованості (друковані та інтернет версії іспанських газет El PAÍS, ABC, El Mundo) за 2000–2014 роки. Для об'єктивності та достовірності аналізу також використовувалися дані тлумачних, енциклопедичних, спеціальних словників та інших лексикографічних та довідкових видань.

Аналіз останніх наукових досліджень та публікацій. Використання власної назви у переносному значенні здавна привертало увагу дослідників, але підходи до пізнання цього феномену і навіть саме його позначення у рамках різних наукових парадигм суттєво різняться. Так, О.А. Нахімова у своїй монографії *Прецедентные имена в массовой коммуникации* виділяє такі існуючі у сучасній науці підходи до вивчення образного використання власної назви: лексико-граматична теорія, класична та оновлювана риторика, літературознавчий напрямок, теорія інтертекстуальності, теорія прецедентності, теорія вертикального контексту, теорія міжкультурної комунікації, теорія текстових ремінісценцій, теорія регулярної багатозначності, традиційна теорія метафори, когнітивна теорія метафори, і зазначає, що незважаючи на різноманітність підходів до даного явища, існують також ознаки, що його об'єднують, а саме, збагачення семантики і інтертекстуальність,

використання відповідної одиниці як свого роду культурного знака, який зв'язує різні тексти, епохи, простір [1].

Традиційно, слідом за Н.Д. Арутюновою, під метафорою розуміють “троп або механізм мовлення, що полягає у вживанні слова, яке позначає певний клас предметів, явищ тощо, для характеристики або найменування об'єкта, що входить до іншого класу, або іменування іншого класу об'єктів, аналогічного даному в якому-небудь відношенні. У розширювальному розумінні термін “метафора” застосовується до будь-яких видів вживання слова в непрямому значенні” [2:296].

Ономастичні метафори постійно розглядаються у публікаціях по когнітивістиці, особливо створених у рамках когнітивної теорії Дж. Лакоффа. Існують когнітивні дослідження, у яких зазначені образи аналізуються максимально детально. Так, Й. Цинкен [Zinken 2002] виділяє у окрему групу інтертекстуальні метафори (intertextual metaphors), демонструючи їх ідеологічну значимість для осмислення політичних подій у польському газетному дискурсі [1].

У дисертації Т.І. Лариної, ономастичний троп визначається як “мовна конструкція з прецедентним ім'ям власним, яка має другий семантичний план, що базується на енциклопедичній семантиці імені, і вживається для експресивного позначення або характеристики об'єктів, подій, персоналій, виконуючи при цьому сугестивну функцію. Прецедентний онім в тропі або вживається в переносному значенні (метафора і метонімія), або піддається переструктуруванню елементів значення (порівняння), що збагачує контекст додатковими смисловими ознаками” [3:12].

В Іспанії дослідженням у галузі метафори (зокрема, політичної) у засобах масової комунікації присвячені роботи наступних вчених: Martínez Albertos J.L., 1987; Lázaro Carreter, F., 1990; Rodríguez González, F., 1991; Rebollo Torio, M.A. 1999; Nuñez Cabezas, E.A., 2002 [4:141].

У сучасній масовій комунікації досить поширено метафоричне використання імені власного для позначення в переносному значенні людини, яка тією чи іншою мірою схожа на носія відповідного антропоніма. Цей прийом дозволяє провести

паралелі між діяльністю, поглядами, особистими якостями відповідних суб'єктів політичної чи іншої діяльності, висловити ставлення автора до цих людей і надати емоційний вплив на адресата тексту.

Звісно, що у функції метафори може виступати не будь-яка власна назва, а лише та, яке семантизується і осмислюється на основі спостереження, досвіду і знань відповідного денотата. Ми називаємо такі імена прецедентними (далі П).

У рамках даної роботи ми дотримувалися визначення П, запропонованого Д.Б. Гудковим, згідно з яким прецедентним ім'ям може називатися “індивідуальне ім'я, пов'язане або 1) з широко відомим текстом, що належить, як правило, до числа прецедентних (напр., *Обломов*, *Тарас Бульба*), або 2) з ситуацією, широко відомою носіям мови і яка виступає як прецедентна (напр., Іван Сусанін, Колумб), або 3) ім'я-символ, що вказує на деяку еталонну сукупність певних якостей (Моцарт, Ломоносов)” [5:108].

По-перше, П при вживанні в мові (письмовій або усній) позначають певну характеристику людини (її зовнішності, рис характеру). І це стійке “термінологічне” значення імені складатиме значення метафори і буде завжди прямо асоціюватися з конкретним ім'ям, зберігаючи зв'язок з носієм імені.

По-друге, до П найчастіше вдаються для досягнення образного порівняння, гіперболи, тобто вони завжди експресивно насичені. Цю ж художню функцію виконує в тексті і метафора як стилістичний зворот (троп), що використовується для посилення виразності мовлення.

Таким чином, використання прецедентних слів в метафоричній функції дозволяє імпліцитно висловити те, що при експлікації тієї ж думки іншими словами потребуватиме більше мовних засобів. “У цьому виявляється особлива зручність, якою володіє номінація за допомогою одиничного антропоніма: з його значення можна отримати багатий комплекс ідей, не замінних ніякою загальною назвою” [6:65].

Підтвердженням цієї думки може служити наступний приклад:

Buteflika, el Cid argelino. El presidente, con medio cuerpo paralizado y una salud muy deteriorada, se involucra en todas las batallas políticas visibles y subterráneas del país árabe. ... Parece inmortal, como un Cid Campeador (sidi, señor en árabe) fantasma, presente en todas las conquistas y gestas más allá de la enfermedad. (EL PAÍS, 17.04.2014).

Одне єдине ім'я власне (прізвисько *el Cid Campeador*) в даному контексті здатне лаконічно передати досить великий фрагмент інформації, що дозволяє створити уявлення про Абдель Азіза Бутефліка, президента Алжиру з 1999 року, який тричі переобирався на пост президента. За цей час йому вдалося зупинити збройне протистояння між владою і ісламістами, відновити безпеку і повернути іноземні інвестиції в країну. Незважаючи на слабкий фізичний стан і похилий вік, Бутефліка прийняв рішення балотуватися на новий президентський термін і 17 квітня 2014 вчетверте поспіль здобув перемогу на президентських виборах.

Вплив, який визнається основною функцією газетно-публіцистичного дискурсу, визначає його мовну спрямованість на створення експресивних і одночасно легко зчитувальних образів, що дозволяють економно і лаконічно висловити ідею автора. У зв'язку з цим, основними властивостями газетного дискурсу сучасними дослідниками називаються такі, як інтертекстуальність, образність, установка на мовну гру і емоційний вплив на адресата [1]. Більшість дослідників, описуючи функції прецедентного антропоніма, справедливо орієнтуються на функції того типу дискурсу, в якому він з'являється. Серед функцій прецедентного імені в газетно-публіцистичному дискурсі виділяються такі, як оцінна, поетична або естетична, експресивна, комунікативна, номінативна, прагматична, лудична, пов'язана з мовною грою, евфемістична, парольна та ін. [1;5].

Н.І. Клушина виділяє дві основні тенденції у використанні антропонімів у сучасній газетній мові. По-перше, це експресивна гра зі словом, і, по друге, ідеологічне його використання в епоху інформаційних воєн коли антропонім стає оцінкою (яка часто суперечить сформованому в суспільстві етичному канону), і є грізною зброєю в умілих руках журналістів [7:53]. Авторка

переконана, що “антропоніміка у сучасній газеті є потужним механізмом створення позитивного або негативного політичного портрета” [7:55].

Прагматична ефективність метафори неможлива без емоційного “тиску” на читача як джерела формування в останнього образних асоціацій і суб’єктивних оцінок.

У наступному прикладі Маріано Рахой іронічно порівнюється з найвидатнішим матадором всіх часів, зухвалим і безстрашним Хуаном Бельмонте Гарсія, так званим Пасмо де Тріана, на думку багатьох, засновником сучасної кориди, який сприяв художній революції в мистецтві бою биків. Іронія полягає в тому, що новий прем’єр і його народна партія нікуди не дінуться від тих самих жорстких шоків непопулярних заходів і режиму економії уряду соціалістів. Природно, що дане порівняння Маріано Рахой, голови уряду Іспанії, з безстрашним матадором Пасмо де Тріаною імплікує негативне ставлення автора до політика, який прагне за прекрасними обіцянками зростання національної економіки, зростанням добробуту іспанців приховати непопулярні заходи подолання економічної кризи:

*Mariano Rajoy se anunciaba en los carteles cuando aún no había tomado la alternativa en las elecciones que le llevaron a la Presidencia del Gobierno, como si fuera **Juan Belmonte**, al que llamaron **El Pasma de Triana**. Tenía gran entusiasmo por las catástrofes que nos asolaban, convencido de que acertaban la distancia que le separaba de La Moncloa. Su llegada supondría la recuperación de la confianza en nuestro país, bajaría la prima de riesgo, vendrían los inversores, cantarían los pajaritos y se disiparían las nubes.* (EL PAÍS, 14.05.2012).

Також невтішно звучить для Маріано Рахой і порівняння з Доном Танкредо. І хоча в цьому випадку журналістом був зроблений акцент на бездіяльність міністра охорони здоров’я іспанського уряду Ани Мато, в підтексті явно читається думка про те, що вони є безвідповідальними політиками, які не прийняли належних заходів у зв’язку з викликаною Ебола кризою:

*Frente a él, Rajoy ha jugado un papel mucho más vulgar, más castizo también. Subido en un taburete, pintado de blanco, se limita a estarse quieto mientras espera a que el toro no le embista. **Don Tancredo***

da ejemplo a su ministra de Sanidad, pero en la ficción no alcanzará jamás la patética grandeza de su oponente. (EL PAÍS, 20.10.2014).

Антропонімічні метафори вживаються переважно у вторинній для них номінативній функції, надаючи іменній позиції атрибутивного та оцінного значення:

*Lula escogió en 2010 a Rousseff, ministra de la Casa Civil, como su sucesora. A ella se enfrentó en aquellas elecciones la ambientalista Silva. Ambas se habían batido ya en duelo en el Gobierno Lula. Él dice que las dos son líderes políticas nacidas bajo sus alas. Por eso, aunque enfrentadas en estas elecciones y a pesar de que Lula está ayudando a su escogida, ya ha dicho que no atacará a su adversaria, considerada por algunos **un Lula con faldas**.* (EL PAÍS, 12.09.2014).

Дана метафора містить алюзивне відсилання на феноменальний успіх, який мав політичний діяч нової формації, всенародно обраний президент Бразилії Луїс Інасіу да Сілва (Luiz Inácio Lula da Silva), що зумів кардинально змінити існуючий стан справ у внутрішній ситуації у країні. У теперішньому протистоянні між двома кандидатами на пост президента Бразилії – Дилмоу Роуссефф і Мариною да Сілва – деякі політичні сили визнають перемогу за Мариною да Сілва, називаючи її прізвиськом експрезидента країни – Лула.

Значимість або культурно-історична цінність прецедентних імен (антропонімів) відбивається у закріплених за ними в рамках певної лінгвокультури асоціаціях і ознаках. Актуалізація ознак реалізується в дискурсі за принципом імплікаційних зв'язків – вживання імені викликає у свідомості пов'язані з ним ознаки [8:259]:

*Por mucho menos han convertido ahora en mito e ídolo a Camarón, y los chavales lo llevan impreso en las camisetas como **un Che Guevara del cante**.* (ABC.es, 23.02.2014).

У даному прикладі Камарон де ла Ісла або просто Камарон – легенда, геній, одна з найбільш культових фігур у іспанській музиці ХХ століття, який відкрив фламенко для широкої публіки, і чий найбільш значимий альбом *La leyenda del tiempo* (“Легенда часу”) став справжньою революцією у музиці фламенко, порівнюється з Че Геварою.

Прецедентні імена виявляють в дискурсі характеризуючу функцію, в той час як ідеальним власним назвам властива функція репрезентації. Наявність у прецедентних імен і назв асоціативних ознак обумовлює їх характеризуючу функцію і їх використання як засобів вторинної номінації в газетному дискурсі.

У наведених прикладах, як і в усьому проаналізованому матеріалі, прецедентні імена, що вживаються в метафоричній функції, супроводжуються означеним (*el Alain Delon*), неозначеним (*un Che Guevara del cante, un Lula con faldas*), нульовим артиклями (*como si fuera Juan Belmonte*), що визначає їх метафоричні можливості та особливості значень нових номінацій.

У питанні визначення видів іспанської антропонімічної метафори ми будемо виходити із зробленої Д.І. Єрмоловичем аналогічної класифікації на базі англійської мови [6:67].

Згідно з висновками автора метафоричне перенесення на основі прецедентних імен буває трьох видів: ототожнення, обмеженого ряду і категоріальної номінації.

Перший вид (**ототожнювана антропонімічна метафора**) заснована на принципі ототожнення іншої особи з носієм прецедентного імені. Функціонально-граматичними характеристиками даного виду є вживання імені без артикля зазвичай у предикативній функції і відсутність форми множини.

Nuestro «Bambi» presidencial discurría graciosamente, una vez y otra vez, por los cerros de Úbeda. En realidad, el presidente Zapatero es un virtuoso de la elisión y recita muy bien aquello del bulibulibú de la bulibulibancia. Le escucha uno atentamente y al final de una oración saca en conclusión que lo que ha dicho es más o menos que «yo mayormente te digo mi verdad, que no hay mejor cosa que lo demás es tontería y que siempre que ocurre lo mismo pasa igual». Fabrica en serie el buñuelo de viento gramatical. Intentar arrancarle una afirmación clara y concreta es empresa fracasada de antemano. (ABC.es, 14.12.2004).

Pero, ¿qué ocurriría si en vez de clonar a Einstein clonamos al secretario general del PSOE, señor Zapatero?, «Bambi», como lo bautizó un sarcástico dirigente del PSOE. (ABC.es, 10.01.2004).

Соратники по партії прозвали Х.Л. Родрігеса Сапатеро Бембі. Причиною тому – підкреслена м'якість манер і вміння обходити гострі кути. Сапатеро вважається “пацифістом”, він відомий прагненням до діалогу і вмінням знаходити консенсус.

*Desde hace casi cinco siglos, desde que **Juana de Arco** luchaba para expulsar a los ingleses de Francia, no se veía a nadie tan entregado a la causa «nacional» y tan convencido de su misión histórica como Juan José Ibarretxe. A la **Doncella de Orleáns**, el Papa Benedicto XV la elevó a los altares, ¿quién consagrará el mérito y la gloria del Mozo de Llodio? Estas cosas del nacionalismo vasco, que siempre cursan desde el victimismo y con provocación, no se pueden tomar muy en serio. ... A **Juana de Arco** el duque de Bedford la quemó viva en la hoguera, en la Place du Vieux Marche de Ruán. Ibarretxe, que ya ha recibido más de un aviso de la base social que le sostiene, está viendo arder su propio prestigio.* (ABC.es, 25.03.2008).

Неформальний лідер Баскської націоналістичної партії Хуан Хосе Ибаррече економіст, політик, який добивається незалежності Країни Басків і виступив з планом перетворення Країни Басків у державу, яка “вільно приєдналася” до Іспанії і самостійно має вирішувати питання економічного та соціального розвитку, за свої погляди ототожнюється з Жанною д’Арк, що мала видіння від Бога, у котрих їй було доручено врятувати Францію від англійського панування наприкінці Сторічної війни. Журналіст, з великою часткою іронії, називає його *el Mozo de Llodio* за аналогією з Орлеанською Дівочою (*la Doncella de Orleáns*) і зауважує, що навіть громадяни, які мають сепаратистські настрої хочуть грати у суверенітет на повний шлунок, з *виплаченою іпотекою* і *достатніми заощадженнями*.

Наступним видом антропонімічної метафори є метафора, яка використовує означений артикль в конструкції з прецедентним ім’ям і являє собою ніби нову версію відомого прототипу стосовно до певної ситуації. У цьому випадку інша особа є втіленням рис носія імені, але суворо у рамках контексту, що обмежує ситуацію, і тому даний вид номінації називається **метафорою обмеженого ряду**:

*El obispo de Ciudad Real, Antonio Algora, afirma en relación a la ley que permite el matrimonio entre homosexuales que, “si Zapatero vuelve a ser **el Calígula del siglo II, allá él**”.* (ABC, 14.02.2006).

Єпископ Антоніо Алгора, коментуючи рішення іспанського соціалістичного уряду легалізувати одностатеві союзи, порівняв прем'єра країни Х. Л. Родрігеса Сапатеро з Калігулою.

*Apodado **el Alain Delon** del cine soviético, Yankovski se asomó al otro lado del Telón de Acero aupado por Andrei Tarkovski, que lo dirigió en *El espejo* y en *Nostalgia*, rodada en Italia. El mítico director supo aprovechar la maestría del actor para manejar los silencios ante la cámara para su cine simbólico y cadencioso.* (EL MUNDO, 29.05.2009).

Третім видом є **категоріальна антропонімічна метафора**, в якій ознака першого плану служить базою для формування уявлення про весь клас предметів. У категоріальних метафорах прецедентні імена вживаються або з неозначеним артиклем (*un Che Guevara del cante, un Lula con faldas*), або у формі множини (*todos esos Rodríguez*). У деяких контекстах прецедентні імена практично переходять до розряду загальних і пишуться з малої літери (*pavones, zidanes, «letizias»*). Окремо слід зазначити тенденцію, що намітилася у журналістиці останнім часом, використовувати у якості метафори імена сучасників. Їх імена часто ближче і зрозуміліше читацькій аудиторії, ніж історичні, літературні або міфоантропоніми:

*¿O a lo peor es que **todos esos Rodríguez** que jamás dimiten y siguen tan campantes lo hacen porque conocen trapos sucios que podrían airear?* (EL PAÍS, 21.10.2014);

*Florentino Pérez llevó al fútbol la fórmula de **Zidanes y Pavones** que el madridista Rubalcaba -¡cráneo privilegiado!- quiere traer al socialismo. Intelectuales autóctonos, o **pavones**, que piensen por comida, e intelectuales foráneos, o **zidanes**, que piensen por dinero* (ABC.es, 21.11.2007);

*Los príncipes de Noruega, Holanda o Dinamarca se han casado con **«letizias»** burguesas porque forman parte de una generación que ya no comprende ni acepta el matrimonio de alcurnia por razones de Estado.* (ABC.es, 24.05.2004).

У представлених прикладах ім'я радника з питань охорони здоров'я Хав'єра Родрігеса стало загальним для позначення людей, які займають високі посади в уряді Іспанії і є некомпетентними у вирішенні кризових питань, ім'я журналістки Летісії Ортіс, що вийшла заміж за наслідного принца Іспанії, – символом сучасної “попелюшки”, футболіст Зідан уособлює футболістів екстра-класу, а Павон – гравців пересічних.

Подібні вживання категоріальної метафори дають своєрідні конотації, що зближують їх з функціональними метафорами. Ступінь образності деяких з них значно нижче, тому що вони в якості мотивуючої одиниці обирають такі ознаки, як соціальна роль, ступінь володіння професією, становище в суспільстві. Однак, сам спосіб подачі інформації є більш виразним, ніж у ситуації, коли та ж інформація була б передана за допомогою тільки номінальної лексики.

Висновки дослідження. Проаналізований фактичний матеріал свідчить, що прецедентні імена (ономастичні метафори) активно використовуються у сучасній масовій комунікації. Серед найбільш суттєвих властивостей сучасної масової комунікації необхідно відзначити інтертекстуальність, образність, установку на мовну гру і емоційний вплив на адресата. Прецедентні феномени безпосередньо пов'язані з кожною з названих властивостей, але особливо тісно вони перетинаються з інтертекстуальністю і образністю. Прецедентні імена виконують функцію впливу в сучасному публіцистичному дискурсі, а також посилюють його оцінність, експресивність і загострюють діалогічність. При цьому тексти сучасної преси, що містять ПІ, стають орієнтованими на співтворчість читача – він із пасивного отримувача інформації стає співавтором, оскільки присутність “чужого слова” надає особливої експресивності сучасному дискурсу, створює двоплановість або багатоплановість сприйняття, запрошує адресата до активної взаємодії з автором.

Цей прийом дозволяє яскравіше представити позицію автора, посилити прагматичний вплив тексту. За своїми функціями і властивостями прецедентні антропоніми, використані у газетно-

публіцистичному дискурсі, виявляють значну близькість до метафоричних найменувань. Зустрічаючись у текстах газетно-публіцистичного дискурсу, антропонімічна метафора, як правило, об'єднує у собі різні функціональні прояви, однією з її основних функцій є оцінна. При цьому величезні можливості антропонімічної метафори у плані створення та активації образів культури, їх проєкції на нові ситуації, її здатності програмування реакції реципієнта роблять її незамінним засобом смислопобудови у сучасному газетно-публіцистичному дискурсі.

ЛІТЕРАТУРА

1. *Нахимова Е. А.* Прецедентные имена в массовой коммуникации / Елена Анатольевна Нахимова. – Екатеринбург, 2007. – 207 с. [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://www.philology.ru/linguistics2/nakhimova-07a.htm> 2. *Лингвистический энциклопедический словарь* : [гл. ред. Виктория Николаевна Ярцева]. – [2-е изд., доп.]. – М. : Большая рос. энцикл., 2002. – 709 с. 3. *Ларина Т. И.* Семантика, структура и функционирование ономастических тропов в русско-, польско- и англоязычной публицистике: автореф. дисс. на соискание ученой степени канд. филол. наук: спец. 10.02.19 “Теория языка” / Ларина Татьяна Ивановна; Белорусский государственный университет. – Минск, 2012. – 16 с. 4. *Шеминова Н. В.* Особенности функционирования антропонимов в современной испанской прессе): дисс. на соискание ученой степени канд. филол. наук: спец. 10.02.05 “Романские языки” / Наталия Владимировна Шеминова; Воронежский государственный университет. – Воронеж, 2006. – 220 с. 5. *Гудков Д. Б.* Теория и практика межкультурной коммуникации / Дмитрий Борисович Гудков. – М. : ИТДГК «Гнозис», 2003. – 288 с. 6. *Ермолович Д. И.* Имена собственные на стыке языков и культур / Дмитрий Иванович Ермолович. – М. : Р.Валент, 2001. – 200 с. 7. *Клушина Н. И.* Имя собственное на газетной полосе / Н.И. Клушина // Русская речь. – 2002. – N1. – С. 53– 56. [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://russkayarech.ru/files/issues/2002/1/10-klushina.pdf> 8. *Сингаївська Г. В.* Використання семантичного потенціалу прецедентних імен в іспаномовному газетному тексті / Ганна Вячеславівна Сингаївська // Проблеми семантики, прагматики та когнітивної лінгвістики : зб. наук. праць / відп. ред. Ніна Миколаївна Корбозерова. – К. : Вид-во КНУ, 2012. – Вип. 22. – С. 242–260.

ДЖЕРЕЛА ІЛЮСТРАТИВНОГО МАТЕРІАЛУ

1. ELMUNDO.es [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://www.elmundo.es/>. 2. EL PAÍS. [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://elpais.com/> 3. ABC.es. [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://www.abc.es/>.